

Tweemaal Ted Rosenthal

DHC
9-11-23

Het is een klein wonder. Tweemaal deze week is de Amerikaanse klasepianist Ted Rosenthal hier te horen. Zomaar, zonder dat er een festival aan te pas komt. Eerst op de zondagse jazzmiddag Jazz em Brasse in Amare (12 november, 15.30 uur), vijf dagen later in Jazz at the Club in Sociëteit De Witte (vrijdag 17 november, 19.00 uur).

Rosenthal is hier niet zo bekend, al kwam er zo'n twintig jaar geleden op een Nederlands label een cd van hem



uit. Nota bene geproduceerd door de toen in Amerika wonende Nederlandse bassist Joris Teepe. De carrière van Rosenthal ging riant van start toen hij in 1988 de Thelonious Monk International Jazz Competition won. Daarna speelde hij onder meer bij Gerry Mulligan en nam hij na diens dood de leiding van de Mulligan All-Star Tribute Band over. Met daarin Lee Konitz, Bob Brookmeyer en Randy Brecker. Niet gering dus.

Rosenthal kan serieus en clichéloos swingen, maar hij kan ook superieur met muzikale vormen spelen. Twee van zijn laatste cds's bewijzen dat: een 'Rhapsody in Gershwin', vanzelfsprekend wat die behelst, en een 'Impromptu' getitelde cd waarin hij jazz maakt van grote klassiekers. Van Chopin tot Puccini's 'O mio babbino caro' (uit 'Gianni Schicchi').

In Amare treedt Rosenthal op met het kwartet van de Duitse bassist Martin Wind, die in Amerika naam maakte en die hier zijn oude vriend, saxofonist en conservatoriumdocent John Ruocco, uitnodigde om te spelen. In De Witte (kaarten te bestellen via www.jazzattheclub.nl) is Rosenthal leider van een trio met Marius Beets (bas) en Hans Braber (drums). Drummer Braber, die zijn opleiding kreeg in New York, lang in Duitsland werkte

en hier Friday Night Jazz bedacht (in het Leonardo Royal-hotel), speelt ook met Rosenthal in het Duitse Giessen en is zo'n beetje de 'trait d'union' tussen diens werk hier en in Duitsland.

Over dat laatste vertelde hij me een zeer bijzonder verhaal. In universiteitsstad Giessen wordt namelijk uitgebreid aandacht aan Rosenthals historie gewijd. De Amerikaan schreef in 2017 een jazzopera, 'Dear Erich', waarin zijn vader centraal staat: Erich Rosenthal, in 1933 een jonge Duitse Joodse student rechten die met alle niet-arische studenten die universiteit 'sofort verlassen' moest. Erich kon naar Amerika ontkomen, zijn ouders bleven. Zijn vader zou na de Kristallnacht gedeporteerd worden, zijn moeder Herta schreef tussen 1938 en 1941, tot zij in Sobibor werd vermoord, tweehonderd brieven aan

haar zoon in Amerika: 'Lieber Erich'. Pianist en kleinzoon Ted wist daar niets van, zijn vader zweeg over de oorlog, maar na diens dood ontdekte Ted die brieven in een kist, hij liet ze vertalen en sloeg aan het denken. En componeren. Het werd een jazzopera voor negen zangers en een jazzensemble. Over een vader die niets kon doen voor zijn moeder, zijn diepe schuldgevoel daarover en zijn even diepe zwijgen. De New York City Opera bracht 'Dear Erich' in première. Nu in Duitsland worden er delen van uitgevoerd en treedt de kleinzoon op. Met Braber.

Hier in Den Haag is het met tweemaal Rosenthal 'gewoon' puur jazz. Maar het is wel een verhaal om in je achterhoofd te houden.

Bert Jansma